

Ksaver Meško:

O Gedeonu.

V knjigi Sodnikov na 6. poglavju beremo:

Ob času sodnikov so Izraelovi otroci spet hudo delali pred Gospodom. In Gospod jih je dal Madjanom v roke sedem let. In Izrael je bil silno ponižan pred Madjani in je klical h Gospodu in prosil pomoči zoper Madjane. In Gospod se jih je usmilil in je poslal angela, ki se je usedel pod hrast, ki je bil v Efri in je bil Joasa, očeta rodovine Ezrijeve. In ko je Gedeon, njegov sin, v tlačilnici žito otepal in čistil, da bi ga pred Madjani skrili, se mu je angel Gospodov prikazal ter mu rekel: »Gospod bodi s teboj, ti najmočnejši med možmi! — Pojdi v tej svoji moči in reši boš Izraela iz rok Madjanov.« In on je odgovoril rekoč: »Prosim, moj Gospod, s čim bom rešil Izraela? Glej, moja rodovina je poslednja v Manasetu in jaz sem najmanjši v hiši svojega očeta.« In Gospod mu je rekel (po angelu): »Jaz bom s teboj, in pobil boš Madjane kakor enega moža.« In on je odgovoril: »Če sem milost našel pred teboj in boš rešil Izraela po moji roki, daj mi znamenje: Položil bom kožo z volno (runo) na gumno (strjena zemlja pod milim nebom, kjer so z živino mlatili); ako bo rosa samo na koži, po vsej zemlji pa suho, bom spoznal, da boš po moji roki, kakor si govoril, rešil Izraela.« In zgodilo se je tako. In je Gedeon zgodaj zjutraj vstal, vzela kožo in je skledico napolnil z roso. In je spet Bogu rekel: »Naj se ne vname tvoj srd zoper mene, ako še enkrat poskusim ter iščem znamenja na koži. Prosim, naj bo samo koža suha in vsa zemlja z roso namočena.« In Bog je storil tisto noč, kakor je bil prosil; in bila je suhota samo na koži, rosa pa po vsej zemlji. — »Tudi mu je Gospod rekel: »Vzemi junca svojega očeta in še enega sedemletnega junca in poderi oltar Balov in posekaj log, ki je okrog oltarja; in sezidaj oltar Gospodu, svojemu Bogu, in vzemi drugega junca in daruj žgavno daritev vrh drv, ki jih boš iz loga nasekal.« Tedaj je vzela Gedeon deset mož izmed svojih hlapcev in je storil, kakor mu je bil Bog ukazal. Ker se je pa bal hiše svojega očeta in ljudi tistega mesta, ni hotel tega storiti podnevi, ampak je vse ponoči dopolnil. In ko so ljudje tistega mesta zjutraj vstali, so videli oltar podrt in log posekan in so med seboj rekli: »Kdo je to storil?« In ko so povpraševali, jim je bilo povedano: Gedeon, Joasov sin, je to storil. In so rekli Joasu: »Svojega sina sem privedi, da umrje; zakaj on je podrl Balov oltar in je log posekal.« Odgovoril jim je: »Ali ste vi Balovi maščevalci, da se zanj bojujete? Ako je on Bog, naj se maščuje njemu, ki mu je oltar spodkopal.« Od tega dne se je Gedeon imenoval Jerobal, zato, ker je Joas rekel: »Bal naj se maščuje njemu, ki mu je oltar spodkopal.« (Jerub-Bal = maščuj se, Bal!)

Pesem Gedeonova.

*Kdo sem jaz, o Gospod, da name ozrl si se z visočin?
Nisem li Gedeon, najzadnji Joasov sin?
Zadnji v Manasetu rodu očeta je mojega rod,
pa si ozrl se name, vsevečni Gospod Sabaoť!
V svoji neskončni dobroti si známenje véliko dal,
da si me res za svoje orodje izbral;
runo bilo je rosno, ko suho je bilo okrog,
drugo pa noč bilo suho, ko rosa pobsod drugod.
Videl sem známenje, Bog Sabaoť, in glas slišal tvoj:
»Mir s teboj! Ne boš umrl, nikar se ne boj!
Meč si opaši, uniči Balov oltar in log —
vidi naj ljudstvo, kako brez moči je ta bog!
Meni, Gospodu, postavi na skali oltar,
vola razsekaj in meni daruj ju v dar,
pa ti v oblast ves narod madjanski bom dal,
ne več on vam, ti njemu boš gospodoval.«*

*Pa sem posekal log, oltar razrušil do tal.
Daj, le maščuj se, o Bal! — Glej, tu stojim, Jerobal,
tebi sopražnik vse dni, hlapec ponižen Boga —
kje ga kak narod, ko Bog je naš, še ima?*

Kdo sem jaz, o Gospod, da glas me je tvoj pozval?
 Nisem li Gedeon? — Naj sem! Šaj ti si me sam poslal!
 Iz besede tvoje vame gre silna moč.
 Meč pograbil v tej tvoji moči oberoč,
 kakor razrušil Balov oltar, posekal ves log sem z njim,
 z isto močjo ga na Izraela sovraže zavihitim.
 S to močjo posekal vsak bom sovražni roj,
 jaz Gedeon, Joasov sin — Sabaot, služabnik tvoj!

Griša:

Sadni tat.

Breskev zelena: ena, dve, tri.
 Nihče ne vidi me —
 zame zori.

Precej visoko je: ena, dve, tri.
 Rahlo potipljem jo —
 zrela še ni.

Sosed je hud možak: ena, dve, tri.
 »Daj, le odtrgaj jo,
 če si junak!«

Dečko pa misli si: »Ti si bedak,
 breskev naj še zori
 teden, dva, tri.

Ko dozorela bo, vrnem se k nji,
 naglo odtrgam jo —
 ena, dve, tri.«

Ko pa se vrne spet, gleda strmé:
 breskve na oknih so —
 tam zdaj zoré.

DOMEN